

ръ, като скачалъ отъ радость; рекълъ:
 „Малодневный Сакасъ! азъ самъ цѣлъ вѣждъ на мѣс-
 то ти;“ но дадо мѣ, като го повыкълъ при
 себе-си, прегърналъ го и извыкълъ: „мой внѣ-
 че! азъ съмь доволенъ съ тебе; азъ видѣхъ,
 чи ты си искусный вѣночерпецъ; но ты забра-
 ви единъ важенъ обрадъ; ты трѣбаше самси по
 напрѣдъ да вкусиешъ отъ вѣното, преди да го
 поднесешъ на мене.“

„Азъ незабравихъ, повыка Киръ, да го
 вкусиж, но заплашихъ се да не има ѹтровож.“
 „ѹтровож?—тѣй, каза Царевичъ, ты попрѣди пи-
 рва тѣй съ чиновницы-тѣ на двора си, и азъ
 съмь ималъ слѣчай да завѣлежъ пагубното дѣй-
 ствѣе на това вѣно; азъ видѣхъ, чи отъ него
 гости-тѣ ти малко по малко разсма си лишихъ:
 единъ быкаше, други пѣеше; всички шмолахъ
 и единъ други си не разбыврахъ; сприказницы-
 тѣ ти забравихъ, както се видеше, чи ты си
 тѣхный Царь, а ты си забравилъ, чи тѣ ти
 сж подданныцы; най-послѣ ты искаше да ста-
 нешъ, но неможаше.“